

Sygn. akt III CSK 388/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta N.

przy uczestnictwie A. G., R. A. L. i I. K.

o zasiedzenie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników A. G. i R. A. L.

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od A. G. i R. A. L. na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1350 (jeden tysiąc
trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy skarga realizuje przypisaną jej funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie zagadnienia prawnego.

W związku z tą przesłanką przypomnieć należy, że istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie, wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego, takie, które ma znaczenie precedensowe, niezbędne dla rozstrzygnięcia podobnych spraw, w szczególności dla ujednolicenia istniejących w orzecznictwie rozbieżności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04), ale jednocześnie takie, którego rozwikłanie będzie miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przedstawiając takie zagadnienie skarżący ma obowiązek nie tylko jego sformułowania ale i przedstawienia wyczerpującej argumentacji jurydycznej wskazującej na wagę zagadnienia w aspekcie wyżej wskazanym. Skarżący zagadnienie prawne, które ich zdaniem występuje w sprawie, sformułowali analogicznie jak w skardze kasacyjnej wniesionej przez nich od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 października 2013 r. wydanego w sprawie niniejszej. Skarżący uważają, że rozstrzygając o ich skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy, uchylając zaskarżone nią postanowienie i przekazując sprawę Sądowi

Okręgowemu do ponownego rozpoznania, nie udzielił odpowiedzi na to zagadnienie prawne. Wbrew jednak stanowisku skarżących, ich wątpliwość prawna dotycząca zagadnienia zawieszenia biegu zasiedzenia w odniesieniu do osób, które z uwagi na pochodzenie doznawały istotnych utrudnień w powrocie do Polski, została w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r. III CSK 42/14 poddana wnikliwej analizie z przytoczeniem orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej materii. Ten stan rzeczy wyklucza przyjęcie, że ponownie przedstawione przez skarżących to samo zagadnienie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu wyżej przedstawionym, uzasadniającym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1150) oraz na podstawie § 6 pkt 6 i § 8 pkt 1 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).